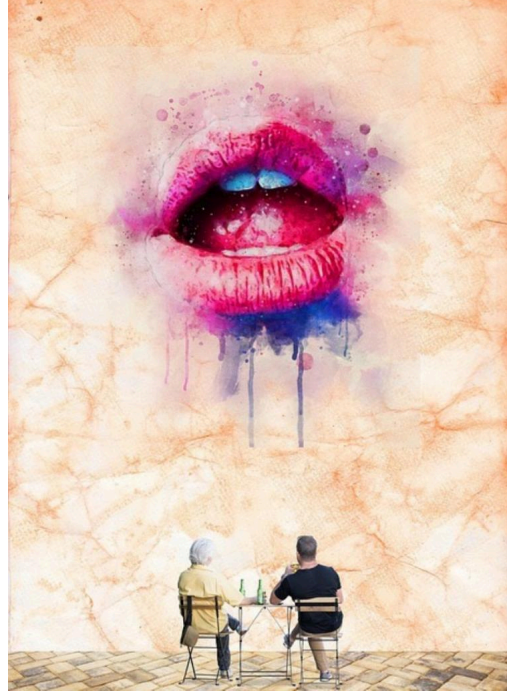

Lâi Ülkesinin Hüznü

– Mikail Dede · 31 Ağustos 2025

Sen ki geceyi içine çekmiş bir teslimiyet;
gözlerinde şehrin bütün ışıkları sönmüş.
Bu diyar bir ayna; çatlak ve sırları dökülmüş,
her yansıma biraz daha eskitiyor benliğini...

Bazen bir uğultu, bazen bir yok oluşun nakışı;
akşamları camlara vuran çözülüşün son izlerisin.
Zamanın paslı raylarında sürüklenen bir vagon:
içi melalin mor çiçekleriyle dolu.
Artık sen yoksun, o eski yabancı;
dilimin ucunda unutulmuş bir ilahisin...

Sözlerin cıfırle yazılmış bir kaside;
ne anlamı, ne de sonu var.
Şehrin damarlarında dolaşan bir nöbette
sokaklar birer sinir ucu; titreyen, hasta çağ...

Işıklar sızıyor asfaltın yarıklarından,
her gölge bir hesaplaşma; her ses bir ihanet.

Gece, kulaklarda sensizliği büyüten bir sest; o şarkıyı hâlâ mırıldanıyorsun, farkında değil, varlığından bihaber neon ışıkları...

Oysa melodi zifirin kendisi;
her nota bir çöküş; her akor bir vedâ.
Kaldırımlar uzuyor artık bir uçuruma;
taşlar düşmüş meleklerin kanatlarından...

Kimse sen olmadı, kimse ben olmadı;
yol hep aynı yere çıkan bir yanılsama.
Sen o karanlığın kadını; paranoyak bir rüya,
ben bir hayaletten farksız; silmekteyim hafızamı.
Şehir ikimizi de yuttu; birer birer,
artık ne sen varsın ne ben;
sadece o eski hikâye kaldı bizden...